

İŞKENCE, İŞKENCECİLER, MÜSLÜMAN KADIN VE MASKELİ ZAMAN GAZETESİ

Sevgi ENGİN

Haksöz Dergisi - Sayı: 40 - Temmuz 94

01 Temmuz 1994 Cuma 00:06

1993 yılı Ocak ayının son günleri idi. Sivil giyimli, silahlı bazı şahıslar evime geldiler. Eşimi sordular. Evi didik didik aradılar. Seyit Kutup, Ali Şeriatı ve diğer bazı Müslüman yazarlara ait kitaplar, dergiler, telefon rehberim, bana ve eşime ait Kur'an araştırmalarını içeren el yazılarıyla ile gazeteci tipi küçük teybi aldılar. Eşimi de kendisine ait işyerinden alıp, İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler. İki gün orada alıkonuldu. Daha sonra İstanbul'a götürüldü. Birkaç gün sonra medyada "İslami Hareket Örgütü Operasyonu" olarak yer alan ve kamuoyunu yanıltıcı açıklamalar, yayımlar yapılmaya başlandı.

Sadece "Müslüman" oldukları ve Allah'ın dinini yaşamak istedikleri için gözaltına alınan, günlerce işkencelere maruz bırakılan bu Müslümanlara dayatılan ifadeler üzerine, çağdaş istiklal mahkemesi olan DGM tarafından tutuklandılar. Ancak işkence ile dayatılan ifadeler ve İslam düşmanı medyanın tarafı yayını dışında tutuklamayı gerektirecek bir gerekçe olmadığından birçok Müslüman'la birlikte eşim de ilk celsede tahliye oldu...

Bundan sonra her an bu işkencecilerin karşımıza çıkabileceklerini bekliyordum. Müslüman kişiliğime, onuruma verdiğim önemin farkında olan İslam düşmanı rejimin atanmış işkence memurları ve onların sözcüsü olan medya benim için yeni bir oyun tezgâhladı. Bu tezgâhı oluşturan çarkın en büyük dişleri ise işkenceciler arasında yer alan Zaman Gazetesi çevresi ve Zaman Gazetesi'dir.

2 Haziran günü, 6 yaşındaki çocuğumla birlikte misafir olarak kaldığım İzmir'de; silahlı, sivil -daha sonra Terörle Mücadele Müdürlüğü'ne bağlı polisler olduklarını öğrendiğim- şahıslar tarafından gözaltına alındım. Eşimle birlikte ziyaret amacı ile burada bulunduğumu söyledim. Benden ne İstediklerini, niçin alındığımı sordum. Alayvari cümlelerle "niçin alındığınızı biliyorsunuz" dediler., Gözlerimi bağladılar. Çocuğumu yanımdan aldılar. Soru üzerine soru yağmaya başladı. Tekme-tokatla başlayan işkence faslı, küfürlerle devam etti, Ağza alınamayacak sözler sarf ediyorlardı... Sürekli örgüt... isim... evler... soruluyordu... Bilmediğimi söyleyince onlar daha da vahşileşiyorlardı.

İzmir'in İslam'la Mücadele Masası, Ankara ve İstanbul'dan da yardım istemişti. İslamla Mücadele Servislerinin koordineli işkenceleri gün geçtikçe artıyordu. Öncelikle başörtümü çıkarıldılar. Daha sonra elbiselerimi çıkarıp, işkenceye başladılar. Vücuduma elektrik verdiler.

-Tecavüz tehdidi...

-Aynı işkenceleri, ellerinde esir olan çocuğumun gözü önünde sürdürme tehdidi...

-Ellerinde esir olan Müslümanların çırılçıplak soyulmuş bir halde askıda, falakada avazlarının çıkabildiği en yüksek sesle işkencehaneleri inleyen tekbir sesleri arasında bağırımlarını bana gösterdiler. Bunlara karşı bana yapılanın az olduğunu söylüyorlardı.

Hicabıma uzanan kirli eller, vücudumdaki ağrı ve sızılar, açlık ve susuzluk, esir alınan çocuğum ve de yanı başımda sadece Müslüman oldukları için en ağır işkencelere maruz kalan insanlar... Evet, bir taraftan bunları düşünürken diğer taraftan Suriye, Mısır, Irak... gibi tağuti diktatörlüklerin zindanlarındaki Müslüman kadınların feryatları gözlerimin önünde canlanıyordu... Mekke'li müşriklerin Sümeyye'ye reva gördükleri işkenceli ölümün sebebi neydi? Ya Aişe anamıza reva görülen zina iftirası?...

Türkiye'de Müslümanlar, artık Allah'ın dini ile resmi din veya atalar dinini birbirinden ayırd edebilecek bir seviyeyi aşmışlardır. Artık tağutun sadece heykeller, binalar olmadığını çok iyi biliyorlar. Tağutun resmi ve sivil kolları vardır. Rejim, varlığını daha çok bu sivil kurum ve kuruluşlara borçludur.

Birçok Müslüman'ı İstiklal Mahkemesi adı altında kurulan infaz çetesinin kararı ile idam sehpaşına çıkararak, camileri ahıra dönüştüren, Kur'an'ı önce hüküm ve cismani olarak yasaklayan, daha sonra cismani olarak serbest bırakıp, hükmen yasaklayan mevcut rejimin bana yaptıklarını çok iyi anlıyorum. Ancak İslam maskesi ile kamuoyu önüne çıkan fakat rejimin kendisine verdiği görevi hassasiyetle yerine getiren bir çevreyi Müslümanlara deşifre etmeyi görev biliyorum...

Zaman Gazetesi

Gözaltına alınmamdan sonra işkencecilerin yayın organı niteliğindeki basın, hemen görev başı yaptı... Ama bunların içinde Zaman gazetesinin farklı bir misyon yüklediği hemen göze çarpıyordu...

9 Haziran 1994 günlü Zaman Gazetesi "Kulis" köşesinde Taha Kıvanç ismini kullanan ve İslam düşmanlarının Müslümanları temsilen sık sık televizyon ekranlarından sundukları başyazarları ile dinamitin fitili çekildi. Bu yazıda "Türbanlı bir kadın" diye kaleme aldı beni...

"... İslami Hareket adıyla takdim edilen örgüt, ...bizim burada olduğumuzu ve gelişmeleri sıcağı sıcağına izlediğimizi bilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeçmeli..." diyerek olayları takip eden biri olduğunu söylerken, gazetenin icra ettiği fonksiyonun bilincinde olduğunu anlıyoruz...

10 Haziran 1994 günlü Zaman gazetesi İzmir bürosunun haberinde İzmir Emniyet Müdürü ve Terörle Mücadele Şubesinden BİR ÜST DÜZEY YETKİLİ (?)'ye dayanılarak evlerde porno kaset, prezervatif, klips, vizyon gibi dergilerin bulunduğu, Suriye'ye ait dokümanlar çıktığı-

dan, PKK bağlantılı olabileceğimizden, davranış ve yaşantı olarak MÜSLÜMANLIK (!)'la bağdaşmayan bir hayat yaşadığımızı dikkat çekilmiş.

(Öncelikle gazetenin kaynak olarak gösterdiği üst düzey işkencecinin ZAMAN çevresinin hangi medresesine abone olduğunu merak ediyorum doğrusu,)

Yine aynı yazının sonunda "... hala gaspçılık, fidyecilik, banka ve otomobil hırsızlığı, tarihi eser kaçakçılığı gibi organize suçları işleyenlerin 'İslami' kimlikle dolaşmaları kendilerine daha kolay imkanlar veriyor olmalı galiba..." denmekte... Bir kere müsnet suçları, bu Müslümanların işleyip işlemediğini ortaya çıkarmak için rejim bile yargılama ihtiyacı duymakta ve yargılamalar sürmektedir... Rejimin yargısız infaz bürosu olan gazete, peşinen mahkûmiyet kararını vermiş ve kamuoyuna açıklamakla infazı da gerçekleştirmiş bulunuyor... Müslüman kimliğine gelince; Allah'ın dinini bir hayat tarzı olarak benimsemiş ve tağutlara rağmen yaşantısını bu dine göre sürdüren Müslüman'ın sahip olduğu kimliktir. Yoksa otoriter, İslam düşmanı, dikta rejimlerini Mevlana mantığı ile memnun etmek gayreti içinde bulunan uzlaşmacı-işbirlikçilerin İslami kimlikle bir alakaları olamaz.

11 Haziran 1994 günlü Zaman gazetesi "Satır Arkası" köşesinde Tamer Korkmaz adlı (sözüm ona) Müslüman (!) yazar "Kara Mizah" başlıklı köşe yazısı ile bir kara mizah örneği gerçekleştirmiştir. KOMÜN hayatı benimsediğimizi, porno kaset izlediğimizi, kanunsuz her türlü işin içine girdiğimizi, nedense evlerimizde dini yayın da bulunmadığını yazdıktan sonra "...Hayret! Bir de birkaçının fotoğraflarını basın mensuplarının çekmesine izin verilmemiş..." demektedir...

"Namuslu kadınları zina ile suçlayıp da sonra (bu suçlamaları ispat için) dört şahit getirmeyenlere seksen değnek vurun ve artık onların şahitliğini asla kabul etmeyin. Onlar yoldan çıkmış kimselerdir..." (24/4)

İslam'la Mücadele Masasının yayın organı, komün hayatı yaşadığımızı ispat etmelidir. Yoksa Allah'ın ve müminlerin lanetinden onları Terörle Mücadele Yasası bile kurtaramayacaktır...

Sizin, rejimin kanunlarının belirlediği dininizden olmadığımızı da belirteyim ki içiniz rahat etsin... Ben, Allah'ın kitabını esas alan bir dinin mensubuyum. Bu kitap da hayatın tümünde İslam'ın hükümranlılığını zorunlu görmektedir. Kur'an, Allah'tan başkasının koyduğu kanunları kabul etmez. Kur'an'ı mülga sayan kanunlar çerçevesindeki dininiz, sizin olsun. Varsın benim dinim ve yaşantım sizce kanunsuz olsun.

Fotoğrafların basına gösterilmemesine gelince... Günlerce yapılan işkenceler neticesinde, ayakta duramayacak Müslümanları sedyeye ile basın önüne çıkarmak, işkencecilerin insan haklarına ve meri kanunlarına bağlılıklarını (!) gözler önüne sereceği için basına çıkarılmamışlardır...

12 Haziran 1994 günlü Zaman gazetesi İzmir bürosundan Abdullah Yıldız, haberinde;

"... Yakalanan kişilerde, İslami Çağrıştıran özellikler bulunmadığı gibi, evlerinde porno kaset, prezervatif gibi şeyler de ele geçirildi..." dedikten sonra belli sorular soruyor...

"-Villalarda örgüt mensubu erkeklerle kadının bir arada yaşadığı tespit ediliyor. Müslüman bir kadın, nikâhsız olarak kendisine haram bir erkekle nasıl olur da aynı mekânı paylaşıyor?" diye sormakta... Söyleyeyim:

Bir kere ben, böyle bir villayı ne biliyorum, ne de burada kaldım. Beni, silahlı bazı siviller yoldan aldı... Ben, diğer basın adresini de verdiği bir evde çocuğum ve eşimle birlikte yaşıyordum. Eşimin bulunmadığı bir zamanda alındım.

"İslam adına eylem yaptığı, bu yolda hayatını feda ettiği söylenen insanlar, nasıl olur da porno kasetler seyrederek?"

Bu kasetler; işkencecilerin, operasyonda bu evlere bıraktıklarından olamaz mı?

"-Sait Engin kimdir?"

Sait Engin'in kim olduğunu, kişiliğini, okul arkadaşlarından, hemşerilerine kadar herkes çok iyi bilir... Yazımın başında belirttiğim gibi bu maceralı operasyonlardan nasibini almış Müslümanlardan biridir. Benim esimdir. İslam'ı kendisine hayat tarzı seçmiş bir Müslüman'dır... "Kimdir" sorusu ile birilerini ihbar etmene gerek yok. Efendilerin onu, senden daha iyi tanır- lar...

"-Neden ısrarla yüzlerini kapatıyorlar?"

Sizin çarpık ve gerçek dışı yayınlarınızdan dolayı beyefendi...

"-Evde bulunan ilk 3 sayfası yazılmış ajandada 'cihad nedir', 'İslam'ı anlamak' türü yazılar görüldü. Bu ajanda İslami Hareket iddiasını ispatlamak için sonradan mı yazılmıştır?"

Bu soru ile maskelerinizi kendi kaleminizle düşürmüştünüz. Şu "senaryo"yu, "sözde"cilik ne kadar da ruhunuza işlenmiş... Göreviniz gereği şartlanmışsınız. İslami yazılar içeren defter, eve sonradan konulabilir de, porno kasetler vs... konulamaz mı?

"Sizden olduklarına Allah'a yemin ediyorlar. Oysa onlar sizden değil, fakat onlar korkak bir topluluktur." (9/56)

"O namuslu, bir şeyden habersiz, inanmış kadınlara zina iftira edenler, dünyada da ahirette de lanetlenmişlerdir. Onlar için büyük bir azap vardır." (24/23)

Allah, kâfirlerin hileli düzenlerini boşa çıkarıcıdır. İzzet Allah'ın, Resulü'nün ve müminlerindir. Müslümanlar, fasıkların haberlerine itibar etmezler. Çünkü biliyorlar ki, malını ve canını Allah'a adanmış mü'min ve mü'minelerin kaybedecek bir şeyleri yoktur ve sadece Allah'tan korkarlar.

Ben, bir Müslüman olarak ve sadece sahip olduğum İslami kimliğimden dolayı feryad etmiyorum. Ancak yukarıda anlattıklarımı Bosna-Hersek'te değil, Türkiye'de yaşadım. Hicabıma uzanan kirli eller de, Sırların değil Türkiye güvenlik güçlerinin elleriydi... Hatta bunların arasında namaz kılıp, Müslüman olduğunu iddia edenler de vardı...

Yeryüzünün değişik coğrafyalarında yönetimi ellerinde tutan tağuti güçlerin, Müslümanlara karşı (İslami yaşantıdan) caydırıcı çabaları sonuç vermeyecektir. Korkutmak-sindirmek amacını güden bu çirkinlikleri, kamuoyu nezdinde meşrulaştırma çabası içine giren Zaman gazetesi gibi özel görevli medya da hedefine ulaşamayacaktır. Zira Müslümanlar, Kur'ani ölçüleri esas almaktadırlar. Kur'an ise, haberi tahkik esasını getirmektedir. Haberi tahkik edecek her Müslüman da bu çirkin çarpıtmaları göreceklerdir.

Kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Elbette bir gün hicabımıza ve iffetimize uzanan kirli eller ve kalemler kırılacaktır. Müslümanların uyanık olmaları ve İslam düşmanlarını iyi tanımaları gerekir.

"İnkâr edenler, bir zamanlar seni bir yere kapamak veya öldürmek yahut da sürmek için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kurarken, Allah da tuzaklarını bozuyordu, Allah, tuzak kuranlara mukabele edenlerin en hayırlısıdır." (8/30)